Ozsváth Zsuzsa

Hiányjelek

Ozsváth Zsuzsa zs-vel és th-val. Echte nagyváradi. Nyert már irodalmi (Kortárs Hangon) és dalszövegíró (MR2 Petőfi rádió) pályázatot is. Publikál a kolozsvári Helikonban, valamint magyarországi (Agria) megjelenése is volt már.

Elutasítás

Eny: Tudod, mit várok?
Té: Mit?
Eny: Azt, hogy menj el.

De Té nem szólt semmit, csak kilógó lábára húzta a mélységes hallgatást, hiszen tudta jól, mit jelent ez. Menj el, mert nem bírom elviselni, hogy nem leszel itt.

Pár nap múlva felszállt a vonatra és elzötyögött. Még csak el sem búcsúzott rendesen, mert minek búcsúzni. *Egészen megszoktalak már.*

Harag/apátia

Enynek napok óta be van állva a válla. Egészen keményre dermedt a feszültségben, és fáj a gyomra, az oldala, a felkarja, mindene. Úgy érzi magát, mint egy húskampóról lelógó, ide-oda oldalgó lábszárcsont. Válaszai csak ideges lópokróc nyerítések és szerre szórja tüskéit. Ha nem egy kurva tömbház lakásban lakna, most csigaházat bérelne biztosan.

Depresszió

A fényképezőgéppel történő manuális fókuszálás folyamatában van az a pár töredékmásodperc, amíg a homályos látkép élesbe vált. Abban a pár töredékmásodpercben az objektív lencséje áttetsző, sós folyadékkal telik meg, és amíg egyet pislog, már élesedik is ki a kép. Az emberi szem bezzeg marad vörös és dagadt.

Alkudozás

El fog kopni úgyis. Minden megkopik az idővel, napra nap, hétre hét és egyszer csak már nem nyilallik annyira, már nem csak egy kósza, mintha-ismerős felsejlés a tavaszi virágillat, hanem tényleg beborít mindent az ibolya, a tulipán, a jácint és egyszer csak már a nyilallás lesz mintha-ismerős, akinek félszegen visszabiccent az ember, ha ráköszön, de nem jut eszébe hirtelen, hogy ki is lehet az.

Eny a saját életében leginkább egy bizonytalan járókelőre hasonlít, aki nem tudja eldönteni, hogy átmenjen-e a zebrán, mert közben elfelejtette, hova indult és miért.

Elfogadás

Egyik nap Eny pompás pár cipőt vett. Hosszan nézegette, van-e hibája: nem volt. Tényleg nagyon jó cipő volt, az a dzsolidzsóker fajta, ami bármivel passzol. Hazavitte, lerakta a padlóra és aznap már rá se nézett.

Másnap reggel az új cipőben indult munkába. Kényelmes volt és észrevehetetlen. Eny csak akkor nézett le, mikor megbotlott egy kiálló utcakőben.

Megtörölgette a makulátlan cipőt és ment tovább.

Nyika felnyög

– Kell egy kávé, bassza meg! – nyögte Nyika és már ült is volna fel pihe ágyából, amikor egyszer csak nagyot koppant a feje. Nyika eddig csak résnyire nyitott csipás szeme kiguvadt, körbetapodott és akkor érte a hökkenet: nincs itt semmi pihe, ez, kérem szépen, kemény, sötét és büdös. És fáj a feje.

Na bassza meg, tudtam, hogy nem kellett volna keverjem a rövidet... hol a kávém?

Nyika újra megpróbált felkelni, ám ez egyszer kisebb vehemenciával, hiszen halványan derengett neki valami koppanás, aztán meg a fájdalom. Második sikertelen próbálkozás. Nyika nem volt elégedett az eredménnyel, és az aggodalom jeleit vélte felfedezni magán. Például, hogy pihenőhelye már nem csak kemény, sötét és büdös, de egyre fullasztóbb. És a feje nemcsak fáj, de sajog is.

Ekkor támadt egy zseniális ötlete: egyszerűen nem vesz tudomást a dologról, sőt, elfelejti az egészet. Lehunyja a szemét, álmában napsütötte réteken legelnek pelyhes báránykák, felkel a nap, majd pihe ágyban ébred tiszta fejjel és iszik egy jó kávét. Ez lesz.

Nyika rákészült az akcióra. Bár töksötét volt, ő becsületesen becsukta a szemét, gyorsan arra gondolt, hogy elfelejt mindent (nem mintha bármire

is emlékezett volna) és nem vesz tudomást a dologról. Ja, hát milyen dologról, kérem szépen? Nyikának nem esett nehezére véghez vinni zseniális tervét, hamarjában elaludt.

Ám valószínűleg elkerülte a napsütötte réteket, a pelyhes báránykákat, a nap pedig nemhogy nem kelt fel, de talán sose nem is létezett, mert Nyika pár perc múlva idegesen riadt fel és még mielőtt kinyöghette volna igényét a megbaszandó koffeinre, már koppant is a feje abba a korábban kitapodott kemény, sötét és büdös akármibe.

Mi az Isten?!

Nyika most már ideges volt. Fullasztó, beszorult büdösség. És még mindig, még mindig sötét! Nyika nagyon el volt zsibbadva, hát mocorogni kezdett. Nyújtózkodási kísérlete rögtön akadályba ütközött: körös-körül keménység, valami fal, nem, nem fal, inkább doboz, mert teteje is van, alacsonyan mégpedig, jaj, kétségbeejtően alacsonyan.

Hát mi a halál ez?

És akkor Nyika feje nagyot koppant a felismeréstől...

(Tabéry novellapályázat 2016 – III. díj, megosztva)